

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 156/2013
20.11.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда, Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адв. Д.Ј.Ј., подигнутом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К бр. 36/13 од 27.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3821/13 од 18.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 20.11.2013. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М.. адв. Д.Ј.Ј., подигнут против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К бр. 36/13 од 27.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3821/13 од 18.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К бр. 36/13 од 27.06.2013. године, окривљени Д.М., оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године коју ће издржати по правноснажности пресуде. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка у корист буџетских средстава суда плати износ од 69.276,00 динара, на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је на основу одредбе члана 87. и члана 246. став 7. КЗ према окривљеном Д.М. изречена мера безбедности одузимања предмета, тако што му је одузета опојна дрога тзв. „марихуана“ нето масе ... грама, а по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Крушевац од 31.10.2011. године.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног Д.М., адв. Д.Ј.Ј., Апелациони суд у Крагујевцу је својом пресудом Кж1 3821/13 од 18.09.2013. године исту одбио као неосновану а пресуду Вишег суда у Крушевцу К бр. 36/13 од 27.06.2013. године, потврдио.

Против правноснажних пресуда Вишег судау Крушевцу К бр. 36/13 од 27.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3821/13 од 18.09.2013. године, бранилац окривљеног, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде одредби члана 485. став 1. ЗКП-а, члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а и члана 439. став 1. ЗКП-а са предлогом да Врховни касациони суд поступи у складу са одредбом члана 492. став 1. или 2. ЗКП-а.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног најпре указује да је, по ставу одбране, нападнутим пресудама повређен закон на штету окривљеног и то члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Одредбом члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати. Реч је дакле о ситуацији када је судска одлука заснована на тзв. "недозвољеним" доказима. Будући да у разлозима поднетог захтева бранилац окривљеног уопште и не указује о ком се недозвољеном доказу у конкретном случају ради (и због чега би био недозвољен) него се, у суштини, у захтеву полемише са чињеничним утврђењима и закључцима нижестепених судова то је, по оцени Врховног касационог суда, захтев за заштиту законитости браниоца у односу на ову повреду закона, неоснован.

Надаље, у поднетом захтеву се истиче и повреда закона из члана 439. "став" 1. ЗКП. Ову повреду подносилац захтева сагледава у томе што, сматрајући да се ради о опојној дроги марихуана намењеној личној употреби, нема ни дела из члана 246. став 1. КЗ. Исто тако, а будући да се, по ставу нижестепених судова ради о већој количини опојне дроге а не мањој, то у конкретном случају нема ни елемената кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ.

И ови наводи браниоца су неосновани.

Кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ врши, између осталог, онај "ко неовлашћено ... ради продаје купује, држи, преноси ... супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге". Кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, пак врши онај ко те супстанце или препарате "неовлашћено држи у мањој количини за сопствену употребу".

У опису радње извршења кривичног дела за које је Д.М. оглашен кривим и осуђен, јасно су означени сви битни елементи бића кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ. Тако, између осталог, наводи се да је овај окривљени "неовлашћено, ради даље продаје, држао супстанцу која је проглашена за опојну дрогу...". Из законског описа радње извршења овог кривичног дела јасно произилази да су радње извршења прописане алтернативно од којих је једна (држање ради продаје) управо она за чије је извршење окр. М. и оглашен кривим и осуђен. Чињенична утврђења нижестепених судова у овом делу су јасна, то је неовлашћено држање опојне дроге ради даље продаје а не за личну употребу како се то наводи у захтеву а што би био неопходан услов за постојање дела из члана 246а став 1. КЗ који, следом изнетог, несумњиво није испуњен. С тога се у захтеву за заштиту законитости неосновано указује на постојање повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Са свега изложеног, оценивши, из изнетих разлога, да је захтев за заштиту законитости неоснован, Врховни касациони суд је, на основу одредби 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 121/12), донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**